

Warszawa, 03/10/2002r.

RZECZPOSPOLITA POLSKA
Rzecznik Praw Obywatelskich

Prof. dr Andrzej ZOLL

RPO-401125-V-ST/02

00-090 Warszawa   Tel. centr. 551 77 00
Al. Solidarności 77   Fax 827 64 53

Trybunał Konstytucyjny

Warszawa

Wniosek

Rzecznika Praw Obywatelskich

Na podstawie art. 191 pkt 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483) oraz art. 16 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (Dz. U. z 2001 r. Nr 14, poz. 147)

wnoszę o

stwierdzenie niezgodności :

- 1) § 2 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 grudnia 2001 r. w sprawie dodatków mieszkaniowych (Dz. U. Nr 156, poz. 1817) w zakresie, w jakim wyłącza on ubezpieczenie, podatek od nieruchomości i opłaty za wieczyste użytkowanie gruntów z wydatków stanowiących podstawę obliczenia dodatku mieszkaniowego z art. 6 ust. 4 pkt

- 3 i art. 9 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o dodatkach mieszkaniowych (Dz. U. Nr 71, poz. 734) oraz z art. 92 ust. 1 zd. 1 Konstytucji RP,
- 2) § 2 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia wymienionego w pkt 1 w zakresie, w jakim wyłącza on ubezpieczenie, podatek od nieruchomości i opłaty za wieczyste użytkowanie gruntu z wydatków stanowiących podstawę obliczenia dodatku mieszkaniowego z art. 6 ust. 4 pkt 4 i art. 9 ust. 1 pkt 1 ustawy o dodatkach mieszkaniowych oraz z art. 92 ust. 1 zd. 1 Konstytucji RP,
- 3) § 2 ust. 1 pkt 1-5 rozporządzenia wymienionego w pkt 1 w zakresie, w jakim wyłącza on z podstawy obliczenia dodatku mieszkaniowego spośród opłat za świadczenia związane z eksploatacją lokalu mieszkalnego opłaty za energię elektryczną i gaz z art. 6 ust. 4 pkt 2 i art. 9 ust. 1 pkt 1 ustawy o dodatkach mieszkaniowych oraz z art. 92 ust. 1 zd. 1 Konstytucji RP,
- 4) § 2 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia wymienionego w pkt 1 w zakresie w jakim wyłącza on z podstawy obliczenia dodatku mieszkaniowego spośród świadczeń związanych z eksploatacją domu jednorodzinnego opłaty za energię elektryczną i gaz z art. 6 ust. 4 pkt 5 i art. 9 ust. 1 pkt 1 ustawy o dodatkach mieszkaniowych oraz z art. 92 ust. 1 zd. 1 Konstytucji RP.

Uzasadnienie

I. Wpływają do mnie skargi od obywateli kwestionujące niektóre rozwiązania prawne zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów w sprawie dodatków mieszkaniowych. Według mojej oceny część zarzutów zawartych w tych skargach, zwłaszcza dotyczących określenia przez Radę Ministrów wydatków za zajmowany lokal mieszkalny, stanowiących podstawę

obliczenia dodatku, jest uzasadniona. Niektóre wydatki stanowiące według ustawy o dodatkach mieszkaniowych podstawę obliczenia dodatku zostały bowiem przez przepisy rozporządzenia wyłączone z owej podstawy.

Zarówno poprzednio obowiązująca ustawa z dnia 2 lipca 1994 r. o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych (Dz. U. z 1998 r. Nr 120, poz. 787 ze zm.) jak też obecnie obowiązująca ustawa o dodatkach mieszkaniowych nie definiują instytucji dodatku mieszkaniowego. Jednakże w orzecznictwie (por. uchwała Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 maja 2002 r., sygn. akt OPK 21/02- nie publikowana) przyjmuje się, iż dodatek mieszkaniowy jest szczególnym świadczeniem pieniężnym wypłacanym przez gminę na rzecz wskazanych w ustawie osób o niskich dochodach, znajdujących się w trudnej sytuacji, którym przysługuje tytuł prawny do lokalu, w celu umożliwienia im zapłaty czynszu oraz pokrycia innych obciążających je wydatków na zajmowany lokal. Głównym celem instytucji dodatku mieszkaniowego jest zrekompensowanie osobom uzyskującym niskie dochody, które nie są w stanie ponieść pełnych kosztów utrzymania mieszkania, skutków większego obciążenia ich budżetów domowych, wynikających ze zwiększonych wydatków na mieszkanie i podwyżki czynszów (por. orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 lutego 1997 r., sygn. akt P. 4/96, OTKz1997r. Nr 1, poz. 3).

Powyższy cel dodatków mieszkaniowych przesądza w istocie o tym, jakie rodzaje wydatków ponoszonych przez lokatorów powinny być brane pod uwagę przy ustalaniu wysokości dodatku mieszkaniowego dla osoby uprawnionej. Powinny to mianowicie być typowe wydatki ponoszone przez gospodarstwo domowe lokatora w związku z zajmowaniem lokalu mieszkalnego. Założenie to jest realizowane przez przepisy ustawy o dodatkach mieszkaniowych. Co do zasady bowiem wysokość dodatku mieszkaniowego stanowi różnicę między wydatkami mieszkaniowymi przypadającymi na normatywną

powierzchnię użytkową zajmowanego lokalu mieszkalnego, a kwotą stanowiącą wydatki poniesione przez osobę otrzymującą dodatek w wysokości określonej w art. 6 ust. 1 ustawy o dodatkach mieszkaniowych. Zgodnie zaś z ogólną definicją zawartą w art. 6 ust. 3 ustawy o dodatkach mieszkaniowych wydatkami poniesionymi przez osobę ubiegającą się o dodatek mieszkaniowy są świadczenia okresowe ponoszone przez gospodarstwo domowe w związku z zajmowaniem lokalu mieszkalnego. Do tych wydatków zalicza się więc świadczenia okresowe czyli świadczenia powtarzające się, a więc takie, które dłużnik powinien spełnić w z góry oznaczonych okresach. Ponadto musi zachodzić ścisły związek pomiędzy tymi świadczeniami, a zajmowaniem lokalu mieszkalnego.

Rozwinięcie powyższej zasady wynikającej z art. 6 ust. 3 ustawy o dodatkach mieszkaniowych zawiera art. 6 ust. 4 tej ustawy. Z jego treści wynika, że wydatkami, o których mowa w art. 6 ust. 3 ustawy o dodatkach mieszkaniowych są :

- 1) czynsz,
- 2) opłaty za świadczenia związane z eksploatacją lokalu mieszkalnego,
- 3) opłaty eksploatacyjne w spółdzielni mieszkaniowej,
- 4) zaliczki płacone przez właścicieli lokali mieszkalnych na koszty związane z nieruchomością wspólną,
- 5) świadczenia związane z eksploatacją domu jednorodzinnego,
- 6) inne wydatki wynikające z odrębnych przepisów.

Tak więc treść art. 6 ust. 4 ustawy o dodatkach mieszkaniowych zawiera dość szczegółowe i precyzyjne wyliczenie rodzaju wydatków mieszkaniowych, które powinny być brane pod uwagę przez organ administracji publicznej załatwiający wniosek osoby uprawnionej o przyznanie dodatku mieszkaniowego.

Natomiast na podstawie upoważnienia zawartego w art. 9 ust. 1 pkt 1 ustawy o dodatkach mieszkaniowych Rada Ministrów została umocowana do określenia, w drodze rozporządzenia, szczegółowego wykazu i wysokości wydatków za zajmowany lokal mieszkalny, stanowiących podstawę obliczenia dodatku mieszkaniowego. Rozporządzenie to (art. 9 ust. 2 pkt 1 ustawy o dodatkach mieszkaniowych) powinno określać szczegółowe rodzaje wydatków w gospodarstwach domowych najemców, członków spółdzielni mieszkaniowych, właścicieli domów jednorodzinnych, właścicieli budynków i lokali mieszkalnych, osób zajmujących lokal mieszkalny bez tytułu prawnego i oczekujących na przysługujący im lokal zamienny lub socjalny oraz najemców i podnajemców opłacających czynsz wolny. Treść rozporządzenia miała więc konkretyzować postanowienia art. 6 ust. 3 i 4 ustawy o dodatkach mieszkaniowych. Tak sformułowane upoważnienie ustawowe do wydania omawianego rozporządzenia nieuprawniało w związku z tym normodawcy do wyłączenia określonych elementów wydatków zdefiniowanych w powołanych przepisach ustawy o dodatkach mieszkaniowych z podstawy obliczenia dodatku mieszkaniowego. Tymczasem wyłączenie takie zostało dokonane w rozporządzeniu Rady Ministrów w sprawie dodatków mieszkaniowych.

II. Stosownie do § 2 ust.1 pkt 2 rozporządzenia w sprawie dodatków mieszkaniowych podstawę obliczenia dodatku mieszkaniowego stanowią w gospodarstwach domowych członków spółdzielni mieszkaniowych oraz właścicieli i najemców lokali mieszkalnych w budynkach spółdzielni mieszkaniowych opłaty za energię ciepłą, wodę, odbiór nieczystości stałych i płynnych oraz koszty eksploatacji i remontów, z wyjątkiem ubezpieczenia, podatku od nieruchomości i opłaty za wieczyste użytkowanie gruntów. Jednak zarówno ubezpieczenie budynków spółdzielczych, jak też podatek od nieruchomości oraz opłaty za wieczyste użytkowanie gruntu spółdzielczego wchodzą w zakres opłat eksploatacyjnych uiszczanych przez członków spółdzielni oraz właścicieli lokali w budynkach spółdzielczych. Najogólniej

bowiem rzecz ujmując na owe opłaty eksploatacyjne składają się wydatki związane z utrzymaniem lokali (w przypadku spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu wydatki związane z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w częściach przypadających na dany lokal), eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości wspólnych (w przypadku odrębnej własności lokalu mieszkalnego w budynku spółdzielczym), eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni oraz wydatki związane z zobowiązaniami spółdzielni z innych tytułów (por. art. 4 ust. 1, 2 i 4 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych - Dz. U. z 2001 r. Nr 4, poz. 27 ze zm.). Natomiast w odniesieniu do członków spółdzielni mieszkaniowych, którym przysługuje własnościowe spółdzielcze prawo do lokalu na pojęcie „opłat eksploatacyjnych” składają się przypadające od tych członków należności z wszelkich tytułów poza wkładami (por. art. 226 § 1 ustawy z dnia 16 września 1982 r. - Prawo spółdzielcze - Dz. U. z 1995 r. Nr 54, poz. 288 ze zm.). Nie ulega w związku z tym wątpliwości, iż w takim ujęciu opłat eksploatacyjnych w spółdzielni mieszkaniowej mieszczą się także ubezpieczenia budynków spółdzielczych, podatki od nieruchomości oraz opłaty za wieczyste użytkowanie gruntów. Świadczenia z tego tytułu zostały jednak wyłączone przez normodawcę z podstawy obliczenia dodatku mieszkaniowego.

Jak zaś już wskazałem powyżej, w świetle art. 6 ust. 4 pkt 3 ustawy o dodatkach mieszkaniowych wydatkami uwzględnianymi przy obliczaniu dodatku mieszkaniowego są opłaty eksploatacyjne w spółdzielniach mieszkaniowych. Treść tego przepisu oraz upoważnienia ustawowego zawartego w art. 9 ust. 1 pkt 1 ustawy o dodatkach mieszkaniowych nie pozostawia wątpliwości, że niedopuszczalne było wyłączenie w rozporządzeniu określonych składników opłaty eksploatacyjnej z wydatków stanowiących podstawę obliczenia dodatku mieszkaniowego. Stąd też § 2 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia w sprawie dodatków mieszkaniowych w zakresie, w jakim wyłącza ubezpieczenia, podatek od

nieruchomości i opłaty za wieczyste użytkowanie gruntów z podstawy obliczenia dodatku mieszkaniowego jest niezgodny z art. 6 ust. 4 pkt 3 ustawy o dodatkach mieszkaniowych.

W świetle utrwalonego w tej mierze orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego (m. in. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 5 listopada 2001 r., sygn. akt U. 1/01, OTK z 2001 r. Nr 8, poz. 247) nie budzi wątpliwości, jakie warunki muszą być spełnione, aby rozporządzenie zostało uznane za wydane zgodnie z Konstytucją RP. Po pierwsze, rozporządzenie musi być wydane na podstawie wyraźnego, tj. nie opartego tylko na domniemaniu ani na wykładni celowościowej, szczegółowego upoważnienia ustawy w zakresie określonym w tym upoważnieniu. Po drugie, rozporządzenie musi być wydane w granicach udzielonego przez ustawodawcę upoważnienia oraz w celu wykonania ustawy. Po trzecie, powinna zachodzić niesprzeczność rozporządzenia z normami Konstytucji RP, aktem ustawodawczym, na podstawie którego zostało ono wydane, a także ze wszystkimi obowiązującymi aktami ustawodawczymi, które w sposób bezpośredni lub pośredni regulują materie będące przedmiotem rozporządzenia.

Owe warunki, przesądzające o legalności rozporządzenia jako aktu wykonawczego do ustawy nie zostały spełnione w omawianym zakresie. Przede wszystkim, co już zostało wskazane powyżej, upoważnienie do wydania rozporządzenia zawarte w art. 9 ust. 1 pkt 1 ustawy o dodatkach mieszkaniowych nie uprawniało normodawcy do wyłączenia niektórych wydatków zdefiniowanych w ustawie jako wydatki mające wpływ na wysokość świadczenia z podstawy obliczenia dodatku mieszkaniowego. Treść rozporządzenia miała jedynie konkretyzować postanowienia art. 6 ust. 3 i 4 ustawy o dodatkach mieszkaniowych, a nie je przekształcać czy też modyfikować poprzez wprowadzanie wyłączeń. Ponadto w zakresie objętym wnioskiem treść § 2 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia jest niezgodna z art. 6 ust. 4 pkt 3 ustawy o dodatkach mieszkaniowych. Okoliczności te powodują, iż w tej części

rozporządzenie nie służy wykonaniu ustawy, a tym samym jest niezgodne z upoważnieniem ustawowym zawartym w art. 9 ust. 1 pkt 1 ustawy o dodatkach mieszkaniowych.

Zawarte powyżej stwierdzenie, iż w kwestionowanym zakresie rozporządzenie nie posiada cech właściwych dla aktu wykonawczego przesądza także o niezgodności § 2 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia z art. 92 ust. 1 zd. 1 Konstytucji RP. Powołana norma konstytucyjna stanowi bowiem, iż rozporządzenia są wydawane przez organy wskazane w Konstytucji, na podstawie szczegółowego upoważnienia zawartego w ustawie i w celu jej wykonania. Tymczasem w omawianym zakresie kwestionowany przepis rozporządzenia nie służy wykonaniu ustawy, wręcz przeciwnie, samoistnie i wbrew postanowieniom ustawy o dodatkach mieszkaniowych reguluje materię istotną z punktu widzenia prawa obywateli do świadczenia publicznoprawnego.

III. Analogiczne - jak powyżej przedstawione - zarzuty dotyczą treści § 2 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia w sprawie dodatków mieszkaniowych. Stanowi on, iż podstawę obliczenia dodatku mieszkaniowego w gospodarstwach domowych właścicieli lokali mieszkalnych stanowią opłaty za energię ciepłą i wodę dostarczane do lokalu, opłaty za odbiór nieczystości stałych i płynnych oraz zaliczki na koszty zarządu nieruchomością wspólną, z wyłączeniem ubezpieczenia, podatku od nieruchomości i opłaty za wieczyste użytkowanie gruntów. Tymczasem z art. 6 ust. 4 pkt 4 ustawy o dodatkach mieszkaniowych wynika, że wydatkami poniesionymi przez właścicieli brany pod uwagę dla celów obliczenia dodatku mieszkaniowego są zaliczki na koszty związane z nieruchomością wspólną. O tym zaś, jakie elementy składają się na koszty zarządu nieruchomością wspólną rozstrzyga art. 14 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz. U. z 2000 r. Nr 80, poz. 903). Stanowi on, że na koszty zarządu nieruchomością wspólną składają się w szczególności :

- 1) wydatki na remonty i bieżącą konserwację,

- 2) opłaty za dostawę energii elektrycznej i ciepłej, gazu i wody, w części dotyczącej nieruchomości wspólnej, oraz opłaty za antenę zbiorczą i windę,
- 3) ubezpieczenia, podatki i inne opłaty publicznoprawne, chyba że są pokrywane bezpośrednio przez właścicieli poszczególnych lokali,
- 4) wydatki na utrzymanie porządku i czystości,
- 5) wynagrodzenia członków zarządu lub zarządcy.

Jeśli więc tylko ubezpieczenia, podatek od nieruchomości i opłaty za wieczyste użytkowanie gruntu nie są bezpośrednio pokrywane przez właścicieli lokali (a tak się dzieje z reguły w odniesieniu do nieruchomości wspólnej), stanowią one część składową kosztów związanych z nieruchomością wspólną a tym samym są wydatkami, o których mówi art. 6 ust. 4 pkt 4 ustawy o dodatkach mieszkaniowych. Dlatego też § 2 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia w sprawie dodatków mieszkaniowych w zakresie, w jakim wyłącza z zaliczek na koszty zarządu nieruchomością wspólną stanowiących podstawę obliczenia dodatku mieszkaniowego, ubezpieczenia, podatek od nieruchomości i opłaty za wieczyste użytkowanie gruntu jest niezgodny z art. 6 ust. 4 pkt 4 ustawy o dodatkach mieszkaniowych. Jest on także niezgodny z upoważnieniem ustawowym zawartym w art. 9 ust. 1 pkt 1 ustawy o dodatkach mieszkaniowych, skoro wykonując to upoważnienie Rada Ministrów wyłączyła z kręgu wydatków stanowiących podstawę obliczenia dodatku mieszkaniowego wydatki, które sam ustawodawca uznał za istotne z punktu widzenia przyznania tego świadczenia. W konsekwencji w omawianym zakresie kwestionowany przepis narusza także art. 92 ust. 1 zd. 1 Konstytucji RP.

IV. Analiza treści art. 6 ust. 3 i 4 ustawy o dodatkach mieszkaniowych prowadzi do wniosku, że intencją ustawodawcy z punktu widzenia ustalenia wysokości dodatku mieszkaniowego było uwzględnienie wszystkich istotnych wydatków rodziny związanych z zajmowanym lokalem mieszkalnym. Jak już wskazałem, wydatki te muszą charakteryzować się

kilkoma zasadniczymi cechami. Przede wszystkim muszą mieć charakter świadczeń okresowych. Musi też zachodzić ścisły związek pomiędzy tymi wydatkami, a zajmowaniem lokalu mieszkalnego, a ponadto powinny one zaliczać się do katalogu wydatków określonych w art. 6 ust. 4 ustawy o dodatkach mieszkaniowych. Oceniając z tego punktu widzenia kompletność regulacji zawartych w § 2 ust. 1 rozporządzenia w sprawie dodatków mieszkaniowych stwierdzić należy, że nie realizuje ona założeń ustawodawcy.

Zgodnie z art. 6 ust. 4 pkt 2 ustawy o dodatkach mieszkaniowych wydatkami branymi pod uwagę przy obliczaniu dodatku mieszkaniowego są opłaty za świadczenia związane z eksploatacją lokalu mieszkalnego. Wydatkami takimi są także świadczenia związane z eksploatacją domu jednorodzinnego (art. 6 ust. 4 pkt 5 ustawy o dodatkach mieszkaniowych). Nie ulega wątpliwości, że chodzi tutaj o inne świadczenia niż świadczenia stanowiące finansowy ekwiwalent przysługującego danej osobie prawa do mieszkania, a więc inne świadczenia niż np. czynsz, opłaty eksploatacyjne w spółdzielni mieszkaniowej. Niewątpliwie warunki określone w tym zakresie w ustawie spełniają świadczenia za dostawy do lokalu (domu jednorodzinnego) energii, gazu, wody oraz odbiór nieczystości stałych i płynnych. Są to świadczenia o charakterze okresowym związane z eksploatacją lokalu mieszkalnego (domu jednorodzinnego). Świadczenia te - jako odpowiadające warunkom określonym w art. 6 ust. 3 i ust. 4 pkt 2 i 5 ustawy o dodatkach mieszkaniowych - powinny zatem zostać również ujęte w szczegółowym wykazie wydatków za zajmowany lokal mieszkalny, stanowiących podstawę obliczenia dodatku mieszkaniowego.

Jednakże - jak wynika z treści przepisów § 2 ust. 1 rozporządzenia w sprawie dodatków mieszkaniowych - materia ta została potraktowana przez normodawcę w sposób wybiórczy. W odniesieniu do najemców i podnajemców oraz innych osób mających tytuł prawny do używania lokalu rozporządzenie (§ 2 ust. 1 pkt 1) do wydatków stanowiących podstawę obliczenia dodatku mieszkaniowego zaliczyło wyłącznie opłaty za energię ciepłą wodę,

odbiór nieczystości stałych i płynnych. Tym samym z katalogu wydatków zostały wyłączone opłaty za energię elektryczną i gaz. Analogiczna technika została zastosowana także w stosunku do członków spółdzielni mieszkaniowych oraz właścicieli i najemców lokali w budynkach spółdzielni (§ 2 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia), właścicieli lokali mieszkalnych (§ 2 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia), osób używających lokali mieszkalnych w budynkach wielorodzinnych stanowiących ich własność oraz właścicieli domów jednorodzinnych (§ 2 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia) oraz osób zajmujących lokal bez tytułu prawnego i oczekujących na dostarczenie im lokalu zamiennego lub socjalnego (§ 2 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia). Tymczasem żaden przepis ustawy o dodatkach mieszkaniowych nie uprawniał organu upoważnionego do wydania rozporządzenia do wyłączenia w ramach posiadanej kompetencji normodawczej z wydatków stanowiących opłaty za świadczenia związane z eksploatacją lokalu mieszkalnego (domu jednorodzinnego) opłat za dostarczoną do tego lokalu (domu) energię elektryczną i gaz. Kompetencja taka w szczególności nie wynikała z treści upoważnienia zawartego w art. 9 ust. 1 pkt 1 ustawy o dodatkach mieszkaniowych, które to upoważnienie uprawniało Radę Ministrów wyłącznie do konkretyzacji postanowień ustawy w zakresie określenia wydatków stanowiących podstawę obliczenia dodatku mieszkaniowego. Stąd też § 2 ust. 1 pkt 1-5 w zakresie, w jakim wyłącza z podstawy obliczenia dodatku mieszkaniowego spośród opłat za świadczenia związane z eksploatacją lokalu mieszkalnego opłaty za energię elektryczną i gaz jest niezgodny z art. 6 ust. 4 pkt 2 ustawy o dodatkach mieszkaniowych, a ponadto w odniesieniu do właścicieli domów jednorodzinnych § 2 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia w sprawie dodatków mieszkaniowych jest niezgodny także z art. 6 ust. 4 pkt 5 ustawy o dodatkach mieszkaniowych.

Nie powinno w związku z powyższym budzić także wątpliwości, że w wyżej przedstawionym zakresie § 2 ust. 1 pkt 1 - 5 rozporządzenia w sprawie dodatków mieszkaniowych jest także niezgodny z art. 9 ust. 1 pkt 1 ustawy o dodatkach

mieszkaniowych, gdyż nie został wydany w celu wykonania ustawy, lecz w celu jej niedopuszczalnej modyfikacji. Oznacza to zarazem kolizję z art. 92 ust. 1 zd. 1 Konstytucji RP zawierającym nakaz wydawania rozporządzeń w celu wykonania ustawy.

W związku z powyższym, wnoszę jak na wstępie.

/-/ Prof. dr Andrzej Zoll